

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ για ένα σύγχρονο
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ και ΚΟΜΜΑ

Στάθης Στεφανής

Το κείμενο που ακολουθεί, αποτελεί περίληψη της ομιλίας του Στάθη Στεφανή κατά τη διάρκεια της Συνέλευσης της Επιτροπής Δυτικών συνοικιών και Δήμων της Αθήνας της Πρωτοβουλίας για ένα σύγχρονο Κομμουνιστικό Πρόγραμμα και Κόμμα, που πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 12/3/2022 στο Περιστέρι. Στη συνέλευση παρουσιάστηκε η εισήγηση της Πανελλαδικής Γραμματείας της Πρωτοβουλίας και συζητήθηκε το πρόγραμμα δράσης.

Πρόγραμμα σημαίνει **πράξη** και πράξη σημαίνει θέτω κάτι σε αντίθεση με το ήδη υπάρχον, να αναλαμβάνεις αντίρροπη δράση και να το αλλάζεις.

Πράξη με αυτήν την έννοια, ή καλύτερα με την ιστορική έννοια, είναι μόνο αυτή που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων και όχι αυτή που την συντηρεί ή την αναπαράγει. Αυτό σημαίνει ότι θα υπάρξουν **ρήξεις** πρωτίστως **με το κεφάλαιο και με την εργοδοσία**

αλλά και με την υπάρχουσα αριστερά και το παρελθόν της.

Όλοι μας σήμερα εδώ με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο αρνούμαστε το υπάρχον αλλά ξέρουμε πως αυτό δεν είναι αρκετό, αυτό που μας οδήγησε στο να συμμετέχουμε σε αυτή την πρωτοβουλία είναι η κουβέντα τού τι πρέπει να τεθεί. Π.χ.: Μόνο η άρνηση της κοινοβουλευτικής λογικής, λόγω της θετικής της σχέσης με το κράτος όπου εντός του δεν μπορεί να υπάρξει το εργατικό περιεχόμενο, δεν έρχεται να θέσει κάτι διαφορετικό και οδηγεί στην διάλυση, την διάσπαση, το μηδενισμό και τελικά ισχυροποιεί την θέση τού **“δεν γίνεται τίποτα”**. Επίσης αρνείται και θετικά στοιχεία του κοινοβουλευτισμού όπως η δυνατότητά του να θέτει ζητήματα κεντρικά και συνολικά που αποτελεί και έναν από τους βασικούς λόγους που συνεχώς επανέρχεται στην κουβέντα.

Τι είναι λοιπόν αυτό που πρέπει να αντικαταστήσει την κοινοβουλευτική λογική με τέτοιο τρόπο έτσι ώστε να απελευθερώνει και να ολοκληρώνει την δυνατότητα του να θέτει τα ζητήματα συνολικά και κεντρικά; Είναι οι κεντρικοί συντονισμοί; Ναι αλλά ποιοι; Αυτοί που είναι κεντρικοί χωρίς να είναι συντονισμοί αλλά παραγοντομαζέματα κάποιας ελίτ; Ή μήπως αυτοί που δεν είναι κεντρικοί αλλά είναι συντονισμοί, δηλαδή βραχυπρόθεσμοι, ευκαιριακοί και εξωτερικοί;

Ποια είναι τελικά η σωστή ισορροπία στην σχέση συγκέντρωσης – αποκέντρωσης που θα διασφαλίζει τον οργανικό και συνεχή συντονισμό; Αυτό είναι ένα από τα πολλά ερωτήματα στα οποία καλούμαστε να απαντήσουμε σήμερα, σίγουρα όχι εν κενώ, και απάντηση σ’ αυτό δεν θα δοθεί από μια πρωτοβουλία “λέσχη βιβλίου” αλλά από την διαμόρφωση ενός χώρου κοινής πολιτικής ζωής και δράσης που η ανάπτυξή της θα οδηγεί στην συνεχή διεύρυνση της εμπειρίας. Αυτή **η εμπειρία θα αποτελεί την κινητήρια δύναμη της θεωρητικής αναζήτησης αλλά και τον κριτή της**. Πάνω της θα θεμελιώνεται ο συλλογικός νους όπου χάρη σ’ αυτήν θα είμαστε σε θέση να κατανοήσουμε βαθύτερα τη θεωρία και να γίνει κτήμα του καθενός μας χωρίς να γίνουμε ακαδημαϊκοί αλλά και χωρίς να χάσουμε την επιστημονικότητά μας.